

Nasilno se je odtrgal od družbe. Niti slišal ni, kako so ga tovariši začudeni klicali. Kakor gnan od zlega zasledovalca je hitel, ne vprašujoč se, kam. Samo proč, proč. Samo da bi bil sam s seboj.

Lea ... strastno dekle ... noči ob njej! ... Noči ob njej!!! ...

Tudi ona? Tudi Lea? V prvo mlado zaljubljenost je zakričalo telo. Telo, ki ga je začutil samo blodno, nejasno. Samo ženske s ceste je gledal tako. Točajke in služkinje, ki jih je videl zvečer na sumljivih sestankih z moškimi. Razigrane v smehu in pogledih. A sanjal je o deklici, ki je vsa prosojna. Mesečinska, kot pritajeni zvoki. Svečenica ljubezni. Lea.

In spet:

Noči ob njej! Strastna ... strastna ...

Tudi ona? Tudi ona?

To je bil prelom! Razviharilo se je v mladem človeku do groze, ki je ni doslej niti čutil.

Vrnil se je domov ves iz sebe, kakor da se mu je pripetila strašna nesreča. Izognil se je vprašanjem in se zaprl v sobo. Prebedel je do zore. Govoriti ž njo, zvedeti vse, samo da bo konec teh blaznih muk. In napisal ji je prvo pismo.

C E S T A

F R A N E L L E R

Ne tožim je, ne črtim,
poznam to svojo cesto,
z usodo se ne prtim
za dom in za nevesto.

Plul v mnogi že sem strugi,
vedril na mnogem klanci,
visoko tam so drugi,
jaz nisem med izbranci.

Tujčin mi leta mlada
je vzel za borno dnino,
in prve pesmi nada
mi padla je v brezdnino ...

A še strmí tu sleme,
in stari boj se vrača,
pa naj je sivo teme,
in steza kakor kača:

še dvigam se po poti
s korakom za korakom,
prepad me več ne moti,
in solnca nisem lakom.

Le včasih kdo me skuša:
«Priatelj, kaj je s tabo?»
Ah, v svate gre mi duša
in mora sama sabo,

da sprejmejo ko brata
vrhovi me večerni,
v obzorja tone zlata
pogled moj zadnji verni.